Λίγες εικόνες και μερικά λόγια για τις μέρες που μικραίνουν, τις νύχτες που ψυχραίνουν.

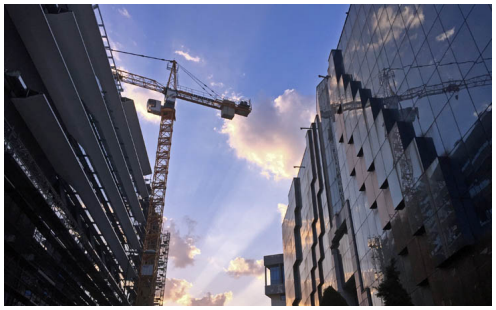
Για το καλοκαίρι που φεύγει.

Μια άσκηση γεωμετρίας, πάνω στην άμμο, πολύ νωρίς το πρωί όταν ακόμα δεν υπάρχει δίποδη ψυχή στην παραλία, είναι αναγκαιότητα, προσφέρει ευφορία, ενώ κανείς δεν ενοχλείται.

Ο κολυμβητής, ένα ανθρώπινο στίγμα, πάνω στην επιφάνεια της πιο όμορφης θάλασσας ...*που δεν έχουμε ακόμα ταξιδέψει*

Δεν είναι εύκολο να συγκρατείς εικόνες του παρελθόντος, στην πόλη που μεγάλωσες. Εκείν η μεγάλωσε πολύ περισσότερο, ισοπεδώθηκαν αυλές, γειτονιές, νοοτροπίες. Κτίρια μοντέρνα υψώθηκαν σαν τείχη.

Ελάχιστες πινελιές από το παρελθόν παραμένουν διάσπαρτες στον σύγχρονο καμβά. Σκιές στο σκοτάδι που δεν κοιτάμε πια.

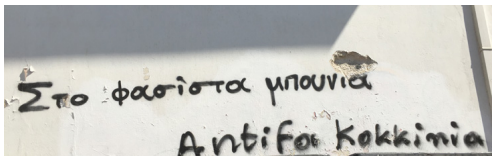

Πυρκαϊές. Η απαραίτητη δυστυχία του καλοκαιριού. Ζωές χάνονται, περιουσίες καταστρέφονται, πνεύμονες καίγονται. Δεν μπορείς να κάνεις και πολλά. Με ριπές των ανέμων στα 100+ χλμ./ώρα, προστασία δεν υπάρχει. Βρίσκεσαι στο έλεος της φύσης.

Η επαρχία, συντηρεί ακόμα, έστω και ξεθωριασμένα είδωλα από το παρελθόν. ΕΘΝΟΣ & ΑΡΩΜΑ. Τα λαϊκά σιγαρέττα της καπνοβιομηχανίας Κεράνης. Μετά από 80 χρόνια

σταδιοδρομίας, πολλά από αυτά και κυριαρχίας στην ντόπια εμπορική σκηνή, αλλά και σε εξαγωγές, η εταιρεία χρεοκόπησε.

Κάτι πιο σύγχρονο και πιο επίκαιρο. Δήλωση σε τοίχο της οδού Συνάσσου. Κοκκινιά.

Λευκό, γαλάζιο, μπλε, ο αη Λιάς, η Ελληνική σημαία, το πέλαγο. Και το μηχανάκι. Πολύ κοντά στην ευτυχία.

Αν η παράδεισος είναι γραφικό, κάπως έτσι θα ήταν.

Πώς αναπτύσσεται τέτοια νοοτροπία και γιατί; Πώς μπορεί κάποιος να μην το κάνεις; και τι είδους έλλειψης συνείδησης απαιτείται

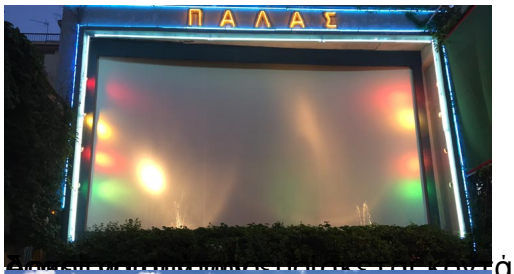

Αυτό συνδυάζεται σε ενοχλεί και σε πιέζει τέλος πάντων.

Αυτές οι δυο ώρες μιας παράστασης σε θερινό κινηματογράφο.

ά, κάποιος από τους εκπροσώπους των παραπάνω

Τα σύννεφα θα μαζευτούν, το φως θα αλλάξει, το καλοκαίρι φεύγει.